

לב ותרבות המפלים, לא יכלו להתגבר על צערם וסבלם האישי, הפכו מרירים ביותר.

הצורך לבוא כל יום מחדש לשכת העבודה, לעמוד בתור רווי הצעקות והדחיפות, כדי לזכות ביום עבודה נוסף, באם מזלם שיחק להם, גרם להם דכאון רב. כיוון שלא יכלו לתאר עם שאר העולים בהתנהגות לא־מתחשבת־ביכולת.

מאידך היתה לשכת העבודה אחד הגורמים החשובים בחייהם, היא שדאגה להם לעבודה ובלעדי חותמתיה על פנקסי העבודה שלהם לא היו זכאים לעזרה רפואית בשעת הצורך.

אחר בקשות רבות וצפייה ממושכת אף זיכתה הלשכה כמה מבני־ישראל בהלוואות של חמש לירות לנפש "ווה", אומר יצחק יוסף בצער בקולו הרך כשפניו השחומים מדכאים, "אחר שהם מורידים לנו 450 פרוטות (לצרכי מסיכ, בין השאר) מכל תשלום ליום עבודה (2.750 לירות)!"

לזכרם, אייהבנה, "אין אנו שייכים למפלגה כל שהיא." ממשיך יצחק יוסף, "ואין אנו רוצים להשתייך לפלג כל שהוא. כהודו לא שמענו מעולם על מפא"י, ומפ"ם, צד"י (ציונים כלליים) וחי"ת (חירות).

על קירות בתי באר־שבע, נדחו, לאחר מכן, בפנותם לקבל עבודה, הושמו ללעג כ"קפיטליסטים" שאינם זקוקים לעבודה. שוטה אחד אף כינס קומוניסטים.

"אך אנו לא נרגז מעולם", מבטיח יצחק יוסף, "אנו תלמידיו של גנדהי ואין כוח בעולם שיניענו להכות את מי שהוא. אולם אין אנחנו יכולים לשאת יותר בחוסר־היחס, בקיפוח, בהפליית."

לרוב הם מוצבים (ככל עובדי באר־שבע) למקומות עבודה הרחק בנגב ובערבה, ככורנוב, עין־חצב, באר־אורה, ותמיד נראה להם כי מנהל העבודה בחר דווקא בהם לעבודות הקשות והבזויות ביותר.

גם השיטה המסובכת של הגשת עזרה רפואית הנובעת מצמצום שירות קופת־החולים של הסתדרות העובדים לבעלי פנקסים מסודרים בלבד פגעה בהם: עוד מובנה להם דחייתם של קופת־חולים לטפל בחבר שפנקסו לא מבוטל, אך הסתלקותו של בית־החולים הדסה מהגשת כל עזרה, אלא אם כן בידי החולה פנקס עבודה של הלשכה וזעזעה אותם, ברגשותיהם, לחלוטין.

מעשה בשבעה עובדים שחזרו במכונית מבאר־אורה והפכו קרבנות תאונה. הם נלקחו לחצר הדסה, שכבו בה זכרם משך שעתים, לא זכו לטיפול רפואי בגלל שלא היו עמהם פנקסי העבודה המבוטלים. רק כאשר תיירת אמריקאית עוברת־אורח התערבה אצל מנהל בית־החולים הוחל הטיפול בנפגעי־התאונה ונלקח צילום־רגטגן של רגלו הנקועה (או השבורה) של אחד הנפגעים שלא היה בידו סך של לירה אחת שנדרש ממנו לפני לקיחת הצילום.

ניצול ימות השמש. בפתח חדרה מצטופפת קבוצה טיפוסית של בני־ישראל, מרובי הילדים, חייכנים ואוהבי שקט. בהעדר מקומות עבודה קבועים שוהים רוב הגברים כמחצית השבוע בבתיהם. הם הולכים בטל וממלאים, בימי החורף, את תדריהם יחד עם ילדיהם. כל יום שמש מנוצל ליציאה מחוץ לחדר.

מירון ארוך

כאשר עלתה הנבחרת ההודית למכבייה השלישית למטוסה בבומביי נתברר כי לאיר נסים, תקוות הקבוצה לאלופות מירון האופניים, אין מ' קום במטוס. לאחר התיי עצות קצרה בשדה הת' עופה נמצא הפתרון: בי מסלול ההמראה הקרוב התכונן מטוס ארבע־מנו' עי להמריא אף הוא ליש' ראל. הוחלט לצרף את ה' ספורטאי לנוסעי המטוס — קבוצת עולים הודיים בדרכם לישראל.

בלוד הגיעו שני האוי' רונים זה אחר זה, מאיר הגיש את דרכונו לאחד הפקידים שניצבו בשורה ארוכה. קיבלו חזרה עם חיתמות שונות ומשונות. הוא נטל את הדרכון ורץ בשמחה לחבריו. אילו ידע כי חותמות אלה הכ' ניסו אותו לרשימה הא' רוכה של קבוצת־גלויות היה מצב־רוחו מן ה' סתם, פחות מרומם.

כאשר זכה במקום חמישי במירון האופניים נפלה רוחו עלו יותר. או' לס לנקודת השפל הגיע כעבור ימים אחדים בע' מוד הנבחרת ההודית ל' טוס חזרה. פקיד חברת הנסיעות הודיע כי אין לעולה־קבע רשות לעזוב את הארץ. משך השנה שחלפה מאז השתכנע מאיר מאמתות הדברים, התיישב בבאר שבע, אך מתעתד לשוב עם בני' עדתו להודו.

